

[Marius Jensen.]

amts- og den sognekommunale Beskatning vil nedfælde sig som en yderligere Stigning i den saakaldte faste Ejendomsskat, som i de senere Aar har været ude for en stærk Stigning.

Naar vi derfor stiller denne Forespørgsel til den højtærede Minister, er det ikke alene, for at Ministeren kan komme Kommunerne til Hjælp i en vanskelig Situation gennem det omtalte Forskud paa Refusionen til Kommunerne i Henhold til Snekastningsloven, men ogsaa, fordi vi mener, at man bør tage Snekastningsloven op til Ændring for at rette paa Fejlene og faa Byrderne lagt paa de Steder, hvor de bedre kan bæres end der, hvor de skal bæres efter Snekastningslovens Principper. Under anden Behandling af Snekastningsloven udtalte mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup, at en kommende Snevinter vilde vise, at han vilde faa Ret i sine Betragtninger, og at Lovforslaget, som det blev affattet, efter at Venstres Ændringsforslag var forkastet, vilde blive en utilfredsstillende Løsning, der vilde forøge Skatterne paa fast Ejendom, stille de forskellige Egne og Kommunityper ulige og blive en Hindring for en fornuftig Løsning af dette Spørgsmaal.

Naar vi stiller denne Forespørgsel til den højtærede Minister, er det ogsaa, fordi vi maa kræve, at en Lovgivning som den, der her er gennemført, ikke i Fremtiden maa finde Sted. Jeg mener dermed, at Kommunerne Landet over maa vide, hvad der skal med paa Budgetterne for de kommende Aar. Vi maa ikke her i Rigsdagen vedtage Love og forlange dem gennemført paa de kommunale Budgetter, naar Beløbene til dem ikke kan ansættes. Vi slaar jo dermed Bunden ud paa de kommunale Budgetter. Det er det, som er sket her ved Snekastningsloven, og det har jo sine Fortilfælde, men det maa være Slut, mener jeg; de høje, anstrængte Budgetter i Sognekommunerne taaler det ikke, og Skatteyderne taaler det heller ikke.

Det bliver ogsaa en vanskelig Opgave for Kommunalbestyrelserne at administrere paa forsvarlig Maade, naar nye Udgifter fremkommer midt i Regnskabsaaret. Jeg tror, den højtærede Minister er enig med mig i, at naar der er Tale om at bygge et Skattebudget op, er der tre Ting, man maa tage Hensyn til: for det første at Budgettet lægges saa lavt som muligt, naturligvis under Hensyn til de Opgaver, der ligger for, for det andet at man sørger for, at det kan holde Skatteaaret igennem, og for det tredje at man tager alt muligt Hensyn til

de Skatteydere, som skal bære Byrderne, til den Evne, de har til at bære disse Byrder. At man ikke fra Regeringens Side har fulgt denne Vej, det er en Kendsgerning, og det er ogsaa en Kendsgerning ved den Lov, der her er Tale om, og Følgen er, at ude i Kommunerne har det under denne Regerings Politik været umuligt at følge denne Linie.

Skatterne ude i Sognene er i de senere Aar vokset meget stærkt, og Grunden dertil kan ikke søges i, at Kommunerne har paataget sig nye Opgaver; det har i mange Tilfælde været smaaat med dette paa Grund af de store Byrder, vi fik paalagt andetstedsfra. Nej, Grunden til den stærke Stigning i Skattetrykket ligger i den Lovgivning, der har fundet Sted fra Rigsdagens Side paa Regeringens Ansvar, en Lovgivning, der har lagt en ny og stor Skattebyrde paa Sogne- og Amtskommunerne, en Skattebyrde, der voksede saa stærkt, at man ude i Kommunerne ikke kunde følge med i Budgetterne; Budgetterne blev Aar efter Aar sat op, men næsten aldrig nok, saa Følgen er blevet stadig voksende Budgetter i Sognekommunerne og ved Siden deraf en voksende Gæld.

I disse Dage lægges Ligningen rundt i Landets Kommuner, og de, der har Lejlighed til at se, hvilken meningsløs Ulighed der bestaar mellem de store Skatter, som skal udskrives, og de forholdsvis smaa Indtægter, der skal bære disse Skatter, vil kunne forstaa, hvorfor vi har Krise, og hvorfor vi har Arbejdsløshed. Det er, fordi Skatterne sluger de Beløb, der ellers kunde bruges til Reparationer, Nyanskaffelser og Nybygninger og dermed skaffe Arbejde til de ledige Hænder. Indtægterne er, særlig i Landkommunerne, saa smaa, at naar Skatten er betalt, kan man knap faa til det nødvendigeste, og der bliver slet intet tilbage til at sætte Arbejder i Gang for. Derfor er den stærke Stigning i de amts- og sognekommunale Budgetter, foranlediget af denne Politik, en ikke alene alvorlig, men en katastrofal Sag. Den betyder særlig for dansk Landbrug og for de Erhverv, der knytter sig dertil, en Katastrofe, idet disse Skatter for en væsentlig Dels Vedkommende er faste Skatter, der tages uden Hensyn til Indkomsten. Dette fører med sig, at Landbruget forarmes, og det kan statistisk bevises, at Forholdet er saaledes.

Naar mit Parti gennem den stillede Forespørgsel beder den højtærede Minister om en Haandsrækning til de vanskeligst stillede Kommuner, er det altsaa ikke uden Grund. Der kan igennem de uforudsete Udgifter, som Snekastningsloven har paaført Kom-